

Когато пролѣтното слънце раззелени ливадитѣ и столи заледенитѣ потоци, българскитѣ войски почнаха да се събиратъ за похода. Дълги върволици конници се трупаха по главнитѣ друмове, запѣтени къмъ югъ. При Одринъ щѣха да се събератъ съюзнитѣ ратници.

На чело на българитѣ яздѣше самъ Асѣнъ. Когато наближиха къмъ Верея, посрещна ги гончия, който летѣше право къмъ тѣхъ.

Вестъта, която носѣше, бѣ унищожаваща.

Внезапно Фридрихъ и Исакъ Ангелъ подобрили отношенията си, като сключили новъ договоръ за миръ и приятелство. Исакъ приелъ да прекара кръстоносцитѣ съ византийски кораби на Малоазийскія брѣгъ. Фридрихъ се отказалъ отъ съюза си съ българи и сърби. Двата императори си размѣнили богати дарове.

Асѣнъ прие удара твърдо. Не мина око. Само лицето му полека се покри съ гѣста руменина. Той погледна братята си и каза:

— Всѣко зло за добро. И безъ Фридрихъ ще можемъ. Вмѣсто да дѣлимъ земитѣ си съ сѣрбитѣ и да бѣдемъ благодарни на алеманитѣ за победата си, сега ще дѣлимъ всичко само на себе си и ще имаме всичко само за себе си. Нека Богъ да ни е на помощ!

ГЛАВА XIX.

Огромната войска, която Исакъ Ангелъ бѣ готвилъ за бой противъ Фридрихъ Червената брада, сега щѣше да отправи всичката си мощъ противъ ненавистнитѣ българи. Най-сетне трѣбваше да се съкруши веднажъ за винаги това бунтовно и размирно гнѣздо.

Планътъ на гърцитѣ бѣ страхотенъ. Всѣки часъ бързи находници съгледвачи пристигаха задъхани и морни въ Търново и докладваха на Асѣна донесения:

— Гръцкитѣ кораби потеглиха съ близо 100.000 войскари по посока на Анхиало!

— Гръцката войска слѣзе при Несебъръ и се опѣти презъ източния Хемъ къмъ Варна!